

Anonymizované znenie

Preklad

C-388/19 – 1

Vec C-388/19

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

17. máj 2019

Vnútroštátny súd:

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

30. apríl 2019

Žalobca:

MK

Žalovaný:

Autoridade Tributária e Aduaneira

Rozhodcovské rozhodnutie

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

1. Okolnosti predchádzajúce sporu

Žalobca, pán MK, ženatý, daňovník č. [omissis] s bydliskom v Paríži, [omissis], Francúzsko, ktorého Serviço de Finanças Local (Miestny daňový úrad) [omissis] je SLF de Coimbra 2, žiada [omissis] zriadenie rozhodcovského súdu.

Žalobca navrhuje, aby sa:

- a) platobný výmer IRS [imposto sobre o rendimento das pessoas singulares (daň z príjmu fyzických osôb; ďalej len „DPFO“)] č. [omissis] z 5. júla 2018 vo výške 24 654,22 eura vyhlásil za nezákonný, a v dôsledku toho sa zrušil;
- b) nariadilo vrátenie uvedenej sumy ako dane zaplatenej bez právneho dôvodu;
- c) Autoridade Tributária e Aduaneira (Daňový a colný úrad, Portugalsko) uložila povinnosť zaplatiť úroky z omeškania plynúce až do vystavenia a spracovania príslušného dobropisu, a to v súlade s článkami 43 a 100 LGT [Lei Geral Tributária (všeobecný daňový zákon)] a článkom 61 CPPT [Código de Procedimento e de Processo Tributário (daňový poriadok)].

Žalovaným je AUTORIDADE TRIBUTÁRIA E ADUANEIRA.

[omissis] rozhodcovský súd – zložený z jedného člena – bol riadne zriadený 11. februára 2019 a je príslušný podľa predmetu konania.

Účastníci konania sú riadne zastúpení a majú právnu subjektivitu a spôsobilosť, ako aj legitimáciu.

Autoridade Tributária e Aduaneira, ktorý bol vyrozumený 12. februára 2019, zaslal 18. marca 2019 odpoveď, v ktorej uviedol, že znenie článku 72 Código do IRS [zákoník o dani z príjmu fyzických osôb (zákoník o DPFO)], ktoré vyplýva zo zákona č. 67-A/2007 z 31. decembra 2007, vytvorilo nový právny rámec, ktorý ešte nebol predmetom preskúmania zo strany Súdneho dvora Európskej únie na účely overenia jeho zlučiteľnosti s právom Únie, keďže rozsudok samotného Súdneho dvora vo veci C-443/06 je z 11. októbra 2007, a hoci tento rozsudok konštatuje nezlučiteľnosť predtým platnej právnej úpravy v oblasti zdanenia ostatných príjmov z nehnuteľností nerezidentov v Portugalsku, uvedenej v článku 72 ods. 1 a článku 43 ods. 2 zákonníka o DPFO, právna úprava bola nahradená na základe vyššie uvedených zmien zavedených do článku 72 zákonníka o DPFO zákonom č. 67/2007 z 31. decembra 2007, čím sa tak prispôbila článku 56 ZES.

Žalovaný navyše uvádza, že súčasný právny rámec teraz poskytuje dve alternatívne možnosti, a to:

1. Voliteľný režim zdanenia daňovníka, ktorý je v prejednávanej veci žalobcom, sadzbou dane, ktorá by sa na neho vzťahovala podľa tabuľky uvedenej v článku 68 ods. 1 zákonníka o DPFO v spojení s článkom 42 ods. 3;
2. Voliteľný režim zdanenia (ako to inak uviedol žalobca) osobitnou sadzbou dane vo výške 28 % podľa článku 72 ods. 1 písm. a) zákonníka o DPFO, bez uplatnenia zníženia základu dane o 50 % v súlade s článkom 43 ods. 2, a na základe ktorého tak bola vyrubená splatná DPFO.

Žalovaný preto navrhuje **prerušiť toto rozhodcovské konanie a položiť otázku Súdnemu dvoru Európskej únie** v súlade s mechanizmom prejudiciálneho konania (článok 267 ZFEÚ), ktorý zaväzuje portugalský štát.

Návrh žalovaného bol oznámený žalobcovi na účely príslušného sporového konania.

Žalobca 11. apríla 2019 uviedol, že vec už bola preskúmaná vnútroštátnymi súdmi, pričom sa odvolával na tieto prípady:

- a) Vec č. 45/2012-T z 5. júla 2012, v ktorej bolo vydané rozhodnutie v rámci CAAD na základe rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 18. marca 2010¹ vo veci C-440/08, a ktorá preberá časť tohto rozsudku, ktorý je uvedený v nasledujúcom výňatku:

„Súdny dvor Európskej únie rozhodol v tomto zmysle (... v uvedenom rozsudku) v situácii, ktorá predstavuje zjavnú paralelu s jediným rozdielom, že v tomto prípade bolo sporné porušenie článku 49 [ZFEÚ], a nie porušenie článku 63 [ZFEÚ].

Súdny dvor uvádza, že „voľba rovnakého zaobchádzania umožňuje daňovníkovi nerezidentovi... výber medzi diskriminačným daňovým režimom a druhým daňovým režimom, ktorý údajne nie je diskriminačný“, pričom zdôrazňuje, že takáto možnosť voľby nevyklučuje diskriminačné účinky prvého z týchto dvoch daňových režimov“.

Súdny dvor Európskej únie ďalej poukazuje na existenciu paradoxu:

¹ Predmetom tejto veci bolo (v súhrne) rozdielne uplatnenie právnej úpravy týkajúcej sa odpočtu pre samostatne zárobkovo činné osoby, ktoré sú rezidentmi, v porovnaní s právnou úpravou uplatňujúcou sa na nerezidentov, čím sa zabraňuje nerezidentom, aby si započítali pracovné hodiny odpracované v inom členskom štáte... – čo nepredstavuje paralelu so spornou situáciou v prejednávanej veci, v ktorej sa skúma právo nerezidentov zvoliť si daňové zaobchádzanie, ktoré sa uplatňuje na rezidentov.

„... pokiaľ by sa takejto voľbe priznal uvedený účinok, malo by to za následok... konvalidáciu daňového režimu, ktorý sám osebe porušuje článok 49 ZFEÚ z dôvodu svojej diskriminačnej povahy“.

Súdny dvor Európskej únie dospel k záveru, že Zmluva:

„... bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, ktorá má, pokiaľ ide o poskytnutie daňového zvýhodnenia... diskriminačné účinky voči daňovníkom nerezidentom, a to aj v prípade, že si títo daňovníci môžu, pokiaľ ide o toto zvýhodnenie, zvoliť režim uplatňujúci sa na daňovníkov rezidentov“.

Žalobca preto uvádza nasledovné:

– Je nesporné, že dôsledky vyplývajúce z vyššie uvedenej judikatúry Únie, najmä z rozsudku Hollmann², vedú k priaznivejšiemu zdaneniu ostatných príjmov z nehnuteľností získaných nerezidentmi v Portugalsku, ktorí majú bydlisko v Európskej únii, v porovnaní s rezidentmi, vzhľadom na to, že nerezidenti okrem toho, že rovnako využívajú zníženie základu dane z príjmov na polovicu, podliehajú jednotnej sadzbe dane vo výške 25 %, ktorá bude vo väčšine prípadov nižšia ako príslušná sadzba dane – progresívnej povahy –, ktorá sa uplatňuje na rezidentov podľa tabuľky uvedenej v článku 68 ods. 1 zákonníka o DPFO, pričom rezidenti sú navyše povinní zahrnúť do základu dane všetky svoje príjmy.

Žalobca sa rovnako odvoláva na rozhodnutie rozhodcovského súdu vydané vo veci č. 127/2012-T, v ktorom sa konštatovalo, že článok 43 ods. 2 zákonníka o DPFO *„nie je v súlade s právom Spoločenstva, v ktorom je zahrnutá judikatúra Spoločenstva, ani v súlade s portugalskou judikatúrou“*.³

Žalobca tiež uvádza vec č. 748/2015-T z 27. júla 2016, v ktorej sa rozhodlo, že došlo k porušeniu práva Spoločenstva z dôvodu nezlučiteľnosti článku 43 ods. 2 zákonníka o DPFO s týmto právom, a údajného porušenia voľného pohybu kapitálu.⁴

Nakoniec sa žalobca odvoláva na predmet rozhodnutia Supremo Tribunal Administrativo (Najvyšší správny súd, Portugalsko) v rozsudku z 22. marca 2011 vo veci č. 1013/10, z 22. marca 2011... takto:

² Rovnako treba uviesť, že zmeny zavedené v zákonníku o DPFO zo strany Autoridade Tributária e Aduaneira (v tom čase DGCI) prostredníctvom zákona č. 67-A/2007 z 31. decembra 2007, na účely odstránenia diskriminácie v daňovom zaobchádzaní s rezidentmi a nerezidentmi v oblasti zdanenia ostatných príjmov z nehnuteľností, sú neskoršieho dátumu ako vyššie uvedený rozsudok Holmann.

³ Treba tiež zdôrazniť, že na rozdiel od prejednávanej veci, si vo veci týkajúcej sa uvedeného rozhodnutia daňovník nerezident nezvolil žiaden režim zdanenia.

⁴ Je potrebné navyše poznamenať, že v tomto prípade daňovník vo svojom daňovom priznaní k DPFO, vzor č. 3, len uviedol svoje postavenie nerezidenta v Portugalsku, čo nie je prípad prejednávanej veci.

„Na druhej strane je nesporné, že zákonodarca sa prostredníctvom zákona č. 67-A/2007 z 31. decembra 2007 (štátny rozpočet na rok 2008) snaží zabrániť tomuto priaznivému zaobchádzaniu s nerezidentmi Spoločenstva a Európskeho hospodárskeho priestoru, ktorí získavajú ostatné príjmy z nehnuteľností v Portugalsku tým, že im umožňuje zvoliť si zdanenie týchto príjmov za podmienok porovnateľných s podmienkami, ktoré platia pre rezidentov v Portugalsku (pozri doplnenia článku 72 CIRS v jeho odsekoch 7 a 8, teraz odseky 8 a 9, po zmene číslovania vykonanej článkom 4 zákonného dekrétu č. 240/09 z 23. septembra 2009).

Z uvedeného však nemožno vyvodit' žiaden dôsledok pre prejednávajúcu vec, keďže to bola Administração Fiscal [daňová správa], ktorá na základe daňového priznania daňovníkov vyrubila daň, ktorú považovala za splatnú (ako je to vždy v prípade DPFO): sadzbou dane stanovenou pre nerezidentov (25 % podľa článku 72 ods. 1 zákonníka o DPFO), a uplatnila ju na celkovú výšku získaných ostatných príjmov a nielen na 50 % uvedenej sumy (článok 43 ods. 2 zákonníka o DPFO), čím sa tak nezohľadnila judikatúra Spoločenstva a judikatúra tohto Supremo Tribunal, ktorý pokračoval v uplatňovaní rovnakého prístupu (pozri rozsudok zo 16. januára 2008, [omissis] č. 439/06) o nezlučiteľnosti tohto právneho ustanovenia uplatňovaného týmto spôsobom s (v tom čase platným) článkom 56 ZES (teraz článok 63 Zmluvy o fungovaní Európskej únie), pričom sa tak vystavila riziku zrušenia napadnutého platobného výmeru v pomere k tej časti sumy ostatných príjmov, k čomu v skutočnosti došlo vzhľadom na prednosť práva Spoločenstva“.

Rozsudok dostupný na:
http://www.dgsi.pt/jsta.nsf/35fbbb22e1bb1e680236f8e003ea931/5942b010aec666d280237862003e595e?OpenDocument&ExpandSection=i#_Section1

Treba poznamenať, že rozhodnutie prijaté v rozsudku STA – Supremo Tribunal Administrativo (Najvyšší správny súd) – vo veci č. 0439/06 zo 16. januára 2008 sa riadilo odôvodnením rozsudku Súdneho dvora Európskej únie, keďže v tom čase ešte nenadobudli účinnosť zmeny zavedené uvedeným zákonom č. 67-A/2007 z 31. decembra 2007.

2. Skutkové otázky

2.1. Preukázané skutočnosti

- a) Žalobca má svoje bydlisko na daňové účely v Paríži, vo Francúzsku [omissis] a príslušným mu je Serviço Local de Finanças de Coimbra-2 (Miestny daňový úrad, Coimbra 2) [omissis].
- b) Žalobca nadobudol 17. januára 2002 jednotku označenú písmenom C nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v [omissis], zapísanú v katastrálnom území

okresu [omissis] vo výške 79 807,66 eura, pričom z uvedenej sumy zaplatil daň z prevodu majetku.

c) Podľa príslušného daňového priznania žalobca označil na prednej strane tohto priznania v Tabuľke 8B pole 4 (zodpovedajúce „nerezidentovi“), pole 6 (zodpovedajúce „rezidentovi v krajine EÚ“) a pole 7 (voľba zdanenia, ktoré sa uplatňuje na nerezidentov), čím sa vylučuje voľba poľa 9 (zdanenie v súlade so všeobecnými sadzbami dane stanovenými v článku 68 zákonníka o DPFO) a voľba poľa 10 (voľba právnej úpravy uplatniteľnej na rezidentov).

d) Svoje daňové priznanie k DPFO, vzor č. 3, za zdaňovacie obdobie 2017 podal včas prostredníctvom internetu, pričom v prílohe G (Ostatné príjmy a Iné majetkové výnosy) uviedol nákupnú hodnotu a predajnú hodnotu nehnuteľnosti, ako aj príslušné roky, náklady a výdavky na obstaranie a predaj.

e) Autoridade Tributária e Aduaneira vyrubil DPFO platobným výmerom č. [omissis] z 5. júla 2018 vo výške 24 654,22 eura, pričom na dosiahnuté ostatné príjmy z nehnuteľností uplatnil osobitnú sadzbu dane vo výške 28 %, s vylúčením 50 % ostatných príjmov, ktoré sa uplatňuje na daňovníkov rezidentov.

f) Žalobca napadol 30. novembra 2018 uvedený platobný výmer pred CAAD – Centro de Arbitragem Administrativa [Rozhodcovské centrum pre správne právo, Portugalsko] – keďže sa domnieval, že tento platobný výmer bol nezákonný vzhľadom na negatívnu diskrimináciu, ktorej bol vystavený vo vzťahu k daňovníkom rezidentom, a uviedol, že táto situácia predstavuje obmedzenie voľného pohybu kapitálu uvedené v článku 63 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

[omissis]

[omissis]

3. Otázka nezlučiteľnosti portugalskej právnej úpravy v oblasti zdanenia ostatných príjmov z nehnuteľností s právom Únie.

3.1 Platná právna úprava Portugalska v oblasti zdanenia ostatných príjmov z nehnuteľností získaných rezidentmi Európskej únie je nasledovná:

a) **Právny rámec** – Zmeny článku 72 zákonníka o DPFO:

a.1 – Znenie platné k 31. decembru 2007 vyplývajúce zo zákona č. 55-B/2004 z 30 decembra 2004:

„Článok 72

Osobitné sadzby dane

1 – *Ostatné príjmy a iné príjmy získané nerezidentmi na území Portugalska, ktoré nie sú pripísateľné stálej prevádzkarni nachádzajúcej sa na tomto území a ktoré nepodliehajú zrážkovej dani, sa zdaňujú osobitnou sadzbou dane vo výške 25 %, alebo 15 % v prípade príjmov z nehnuteľností, bez toho, aby bolo dotknuté ustanovenie odseku 4.*

2 – *Príjmy získané nerezidentmi na území Portugalska, ktoré nie sú pripísateľné stálej prevádzkarni nachádzajúcej sa na tomto území, sa zdaňujú sadzbou dane vo výške 25 %;*

3 – ...

4 – *Kladný rozdiel medzi ziskom a stratou vyplývajúci z operácií uvedených v článku 10 ods. 1 písm. b), e), f) a g), sa zdaňuje sadzbou dane vo výške 10 %⁵.*

a.2 – Znenie ustanovené zákonom č. 67-A/2007 z 31. decembra 2007, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2008:

„Článok 72

Osobitné sadzby dane

1 – *Ostatné príjmy a iné príjmy získané nerezidentmi na území Portugalska, ktoré nie sú pripísateľné stálej prevádzkarni nachádzajúcej sa na tomto území a ktoré nepodliehajú zrážkovej dani, sa zdaňujú osobitnou sadzbou dane vo výške 25 %, alebo 15 % v prípade príjmov z nehnuteľností, bez toho, aby bolo dotknuté ustanovenie odseku 4.*

2 – *Príjmy získané nerezidentmi na území Portugalska, ktoré nie sú pripísateľné stálej prevádzkarni nachádzajúcej sa na tomto území, sa zdaňujú sadzbou dane vo výške 25 %.*

3 – ...

4 – *Kladný rozdiel medzi ziskom a stratou vyplývajúci z operácií uvedených v článku 10 ods. 1 písm. b), e), f) a g), sa zdaňuje sadzbou dane vo výške 10 %.*

5 – ...

6 – ...

⁵ Zmena zavedená zákonným dekrétom č. 199/2005 zo 7. novembra 2005 v rámci legislatívneho povolenia udeleného na základe článku 4 zákona č. 39-A/2005 z 29. júla 2005, a v súlade s článkom 198 ods. 1 písm. a) a b) Ústavy.

7 – *Rezidenti iného členského štátu Európskej únie alebo Európskeho hospodárskeho priestoru si za predpokladu, že v tomto druhom prípade dochádza k výmene informácií v daňových záležitostiach, môžu v súvislosti s príjmami uvedenými v odsekoch 1 a 2 zvoliť zdanenie týchto príjmov sadzbou dane, ktorá by sa podľa tabuľky uvedenej v článku 68 ods. 1 uplatnila v prípade, ak by tieto boli získané rezidentmi na území Portugalska.*

8 – *Na účely stanovenia sadzby dane uvedenej v predchádzajúcom odseku sa zohľadňujú všetky príjmy, vrátane príjmov získaných mimo tohto územia, za rovnakých podmienok, aké platia pre rezidentov.*

a.3 – Znenie ustanovené zákonom č. 82-E/2014 z 31. decembra 2014, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2015:

7 – *(Zrušený)*

8 – ...

9 – *Rezidenti iného členského štátu Európskej únie alebo Európskeho hospodárskeho priestoru si za predpokladu, že v tomto druhom prípade dochádza k výmene informácií v daňových záležitostiach, môžu v súvislosti s príjmami uvedenými v odseku 1 písm. a) a b) a v odseku 2 zvoliť zdanenie týchto príjmov sadzbou dane, ktorá by sa podľa tabuľky uvedenej v článku 68 ods. 1 uplatnila v prípade, ak by tieto príjmy boli získané rezidentmi na území Portugalska.*

10 – *Na účely stanovenia sadzby dane uvedenej v predchádzajúcom odseku sa zohľadňujú všetky príjmy vrátane príjmov získaných mimo tohto územia, za rovnakých podmienok, aké platia pre rezidentov.*

11 – ...

12 – ...“

a.4 Znenie článku 43 ods. 2 zákonníka o DPFO vyplývajúce zo zákona č. 42/2016 z 28. decembra 2016 (OE/2013), ktoré je uplatniteľné na spornú situáciu v prejednávanej veci:

Článok 43

Ostatné príjmy

1 – Hodnota príjmov kvalifikovaných ako ostatné príjmy zodpovedá rozdielu medzi ziskom a stratou dosiahnutým v tom istom roku, ktorý sa vypočíta v súlade s nasledujúcimi článkami.

2 – Rozdiel podľa predchádzajúceho odseku sa bez ohľadu na to, či je kladný alebo záporný, zohľadní len do výšky 50 %, ak ide o prevody uvedené v článku 10 ods. 1 písm. a),⁶ c) a d), ktoré uskutočnili rezidenti.

...

b) Zmena v tlačivách k daňovému priznaniu – Zmeny v daňovom priznaní k DPFO, vzor č. 3, platnom od roku 2009 (týkajúce sa príjmov získaných v roku 2008 a v nasledujúcich rokoch), uvedené v článku 57 zákonníka o DPFO, ktorého vzor bol použitý žalobcom v jeho daňovom priznaní podanom za zdaňovanie obdobia 2017:

b.1 – Predná strana daňového priznania – Tabuľka 8 B:

Pole 4 – Nerezidenti (označené žalobcom)

Pole 6 – Bydlisko v krajine EÚ alebo EHP (v tomto poli sa uvádza kód 250 vzťahujúci sa na Francúzsko)

Pole 7 – Žalobca sa rozhodne pre zdanenie podľa všeobecného režimu (z titulu svojho bydliska v Európskej únii alebo v Európskom hospodárskom priestore)

Pole 10 – Voľba zdanenia podľa právnej úpravy uplatniteľnej na rezidentov (článok 17-A zákonník o DPFO) – Nebolo označené žalobcom.

Je nesporné, že článok 56 ZES (teraz článok 63 ZFEÚ) zakazuje všetky obmedzenia pohybu kapitálu nielen medzi členskými štátmi navzájom, ale aj medzi členskými štátmi a tretími krajinami.

Rovnako je potrebné odkázať na judikatúru vyplývajúcu z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 11. októbra 2007 vo veci C-443/06 (Hollmann), v ktorom sa rozhodlo takto:

„Článok 56 ES sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava, o ktorú ide vo veci samej,⁷ ktorá podriaďuje ostatné príjmy vyplývajúce z prevodu nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v jednom členskom štáte, v danom prípade v Portugalsku, ak je tento prevod vykonaný rezidentom iného členského štátu, vyššiemu daňovému bremenu,

⁶ Článok 10 ods. 1 písm. a) zákonníka o DPFO znie takto:

„a) Odplatný prevod vecných práv k nehnuteľnému majetku a zahrnutia majetku v súkromnom vlastníctve do podnikateľskej a samostatnej zárobkovej činnosti vykonávanej samostatne ich vlastníkom“.

⁷ Ide o žalobu štátnej pokladnice týkajúcej sa otázky, ktorá je totožná s otázkou položenou v prejednávanej veci, ale na rozdiel od prejednávanej veci je podaná pred zmenami zavedenými do článku 72 zákonníka o DPFO zákonom č. 67-A/2007 z 31. decembra 2007 (zákon OE/2008).

než je daňové bremeno uplatňované pri rovnakom type transakcie na ostatné príjmy dosiahnuté rezidentom štátu, v ktorom sa nachádza táto nehnuteľnosť.“

Napriek uvedenému rozsudku má tento rozhodcovský súd naďalej pochybnosti o tom, či možno spornú situáciu v prejednávanej veci považovať za úplne rovnocennú so situáciou, ktorá bola predmetom veci C-443/06, keďže súčasná platná právna úprava už nie je rovnaká ako právna úprava, ktorá platila v tom čase, pričom v súčasnosti umožňuje rezidentovi v členskom štáte vyhnúť sa spornému rozdielnemu zaobchádzaniu, ak sa rozhodne, že sa s ním bude zaobchádzať ako s rezidentom so všetkými právnymi dôsledkami, v súlade s právnou úpravou uplatniteľnou na rezidentov.

7. Výroková časť

Na základe uvedených skutočností a práve z dôvodu, že súčasný portugalský právny a daňový rámec v oblasti zdanenia ostatných príjmov z nehnuteľností získaných v Portugalsku rezidentmi Európskej únie, ako aj samotná povinnosť predložiť príslušné daňové priznania, už nie sú tými, ktoré boli v platnosti v čase vydania rozsudku – uvedeného žalobcom – Súdneho dvora Európskej únie z 11. novembra 2007, vec C-443/06 (Hollmann) v dôsledku vyššie uvedených zmien a doplnení, najmä po začlenení odsekov 7 a 8 (teraz odseky 9 a 10) do článku 72 zákonníka o DPFO zákonom č. 67-A/2007 z 31. decembra 2007,

tento rozhodcovský súd rozhodol

1 – Položiť Súdnu dvoru Európskej únie podľa článku 267 písm. a) ZFEÚ nasledujúcu prejudiciálnu otázku, ktorej odpoveď je nevyhnutná na účely rozhodnutia v tejto veci:

Prejudiciálna otázka:

Majú sa články 12, 56, 57 a 58 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva [teraz články 18, 63, 64 a 65 Zmluvy o fungovaní Európskej únie] vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide v prejednávanej veci (článok 43 ods. 2 zákonníka o dani z príjmu fyzických osôb, schváleného zákonným dekrétom č. 442-A/88 z 30. novembra 1988 v znení zákona č. 109-B/2001 z 27. decembra 2001), so zmenami zavedenými zákonom č. 67-A/2007 z 31. decembra 2007 prostredníctvom zahrnutia odsekov 7 a 8 (teraz odseky 9 a 10) do článku 72 zákonníka o dani z príjmu fyzických osôb, ktorého účelom je umožniť, aby ostatné príjmy vyplývajúce z predaja nehnuteľností nachádzajúcich sa v členskom štáte (Portugalsko), ak je tento predaj vykonaný rezidentom iného členského štátu Európskej únie (Francúzsko), nepodliehali, **voliteľne**, vyššiemu daňovému bremenu, než je daňové bremeno uplatňované pri rovnakom type transakcie na ostatné príjmy dosiahnuté rezidentom štátu, v ktorom sa nehnuteľnosti nachádzajú?

[*omissis*]

V Lisabone 30. apríla 2019

Rozhodca

(José Rodrigo de Castro)

[*omissis*] [*omissis*]

PRACOVNÝ DOKUMENT